

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Гзз1 14/2016
24.03.2016. године
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Предрага Трифуновића, председника већа, Јелене Боровац и Звездане Лутовац, чланова већа, у парници тужиоца Ђ.И. из Ч., чији је пуномоћник Б.Л., адвокат из Б., против тужене М.М.из Б., одлучујући о захтеву тужиоца за заштиту законитости изјављеном против пресуде Апелационог суда у Београду Гж 8190/2013 од 18.06.2015. године, у седници одржаној 24.03.2016. године, донео је

Р Е Ш Е Њ Е

ОДБАЦУЈЕ СЕ као недозвољен захтев тужиоца за заштиту законитости изјављен против пресуда Апелационог суда у Београду Гж 8190/2013 од 18.06.2015. године.

Образложење

Правноснажном пресудом Апелационог суда у Београду Гж 8190/2013 од 18.06.2015. године одбијена је као неоснована жалба тужиоца и потврђена пресуда Првог основног суда у Београду П 12374/11 од 25.06.2013. године. Том првостепеном пресудом одбијен је као неоснован захтев тужиоца којим је тражио да се тужена обавезе да му исплати 2.060.798,90 евра у динарској противвредности по најповољнијем курсу, са законском затезном каматом на динарски износ од 09.02.2012. године до исплате и износ од 3.450 евра на име обичне штете у динарској противвредности по најповољнијем курсу са законском каматом на динарски износ од 25.03.2001. године до исплате, као и износ од 3.450 евра у динарској противвредности са каматом од 25.03.2001. године до исплате. Одређено је да свака странка сноси своје трошкове поступка, а тужилац је ослобођен плаћања судске таксе на тужбу и одлуку.

По добијању обавештења ГтI 483/15 од 13.10.2015. године, да Републички јавни тужилац није подигао захтев за заштиту законитости против наведене одлуке, тужилац је преко пуномоћника изјавио захтев за заштиту законитости, због битне повреде одредаба парничног поступка из члана 361. став 2. тачка 5. и 12. ЗПП, погрешне примене материјалног права и битних повреда одредаба парничног поступка.

Врховни касациони суд је испитао дозвољеност поднетог захтева за заштиту законитости, на основу члана 417. и 418. ЗПП ("Службени гласник

РС" број 125/04, 111/09), који се примењује на основу члана 506. став 1. ЗПП ("Службени гласник РС" број 72/11, 55/14) и нашао да захтев није дозвољен.

Према одредби члана 417. Закона о парничном поступку ("Сл. гласник РС" бр. 124/04), захтев за заштиту законитости може се подићи само због битне повреде одредаба парничног поступка из члана 361. став 2. тачка 5. овог закона, ако је противно одредбама тог закона суд засновао своју одлуку на недозвољеним располагањима странака (члан 3. став 3. тог закона).

Ако јавни тужилац не подигне захтев за заштиту законитости у предвиђеним роковима, странке су на основу члана 418. ЗПП, овлашћене да саме изјаве овај ванредни правни лек. При том, странке захтев за заштиту законитости могу изјавити само из разлога који је предвиђен и за јавног тужиоца, јер не могу имати више права у коришћењу тог правног лека од јавног тужиоца.

Према одредби члана 3. став 1. Закона о парничном поступку, суд у поступку одлучује у границама захтева које су странке ставиле у поступку, а према одредби става 2. овог члана, странке могу слободно располагати захтевима које су ставиле у току поступка, могу се одрећи својих захтева, признати захтеве противника и поравнати се. Тим одредбама изражено је начело диспозиције странака, које се огледа у овлашћењу да слободно располажу захтевима које су ставиле у поступку.

Према одредби става 3. истог члана, суд неће уважити располагања странака, која су у супротности са принудним прописима, јавним поретком и правилима морала.

Имајући у виду да суд није везан правном квалификацијом разлога које је странка навела у захтеву, Врховни касациони суд налази да у конкретном случају нису испуњени услови за изјављивање захтева за заштиту законитости, иако се тужилац у захтеву формално позива на битну повреду из члана 361. став 2. тачка 5. Закона о парничном поступку. У захтеву није указано на недозвољено располагање странака у смислу члана 3. став 3. ЗПП, већ се суштински указује на непотпуно утврђено чињенично стање и погрешну примену материјалног права, што није законом прописан разлог за изјављивање овог ванредног правног лека. Зато формално позивање странака на законом дозвољен разлог за изјављивање захтева за заштиту законитости, захтев не чини дозвољеним.

При том, обавештење надлежног јавног тужиоца странкама у смислу члана 418. ЗПП, да се саме могу користити овим ванредним правним леком, не може бити основ за изјављивање захтева за заштиту законитости из разлога који нису предвиђени одредбом члана 417. ЗПП.

На основу члана 421. у вези члана 418. и 404. ЗПП, Врховни касациони суд је одлучио као у изреци.

**Председник већа – судија
Предраг Трифуновић,с.р.**